

Maar de lente wist het niet

Het was begin 2020 ...

De mensen hadden een lange donkere winter achter de rug,
februari was een hele onrustige maand geweest met veel stormen en veel regen.
De natuur was onrustig, alsof ze de mensen iets wilde vertellen,
alsof ze de mensen ergens voor wilde waarschuwen ...
En toen werd het maart ...

Het was maart 2020 ...

De straten waren leeg, de meeste winkels waren gesloten,
de meeste auto's stonden langs de kant van de weg,
de mensen kwamen bijna niet meer buiten
en dat over de hele wereld, landen gingen op slot,
de mensen konden niet geloven dat dit gebeurde,
het was zo surrealistisch ... Iedereen wist wat er aan de hand was
maar de lente wist het niet.

En de bloemen bleven bloeien
en de zon scheen ...

De eerste mooie lentedag sinds lange tijd brak aan
en de zwaluwen kwamen terug
en de lucht werd roze en blauw.
Het werd later donker en 's ochtends kwam het licht vroeg door de ramen.

Het was maart 2020 ...

De jongeren studeerden online, vanuit huis,
kinderen speelden onvermijdelijk vooral in huis,
pubers verveelden zich, ouders wisten niet wat te doen,
mensen kwamen alleen even buiten om boodschappen te doen
of om de hond uit te laten.
Bijna alles was gesloten ...
zelfs de kantoren, hotels, restaurants en bars.
Het leger begon uitgangen en grenzen te bewaken en
mensen moesten vanuit huis gaan werken,
ondernemers kwamen in de problemen.
De meeste kinderen konden niet meer naar school.
Er was ineens niet genoeg ruimte voor iedereen in ziekenhuizen,
operaties en onderzoeken werden uitgesteld ...
Iedereen wist het ...

Maar de lente wist het niet en het ontsproot.

Ze draaide onverstoord haar jaarlijkse programma af.
Ze schonk ons haar mooiste bloemen en haar heerlijkste geuren.
Het was maart 2020.

Iedereen zat thuis in quarantaine om gezondheidsredenen of preventief.
Sommige mensen mochten niet meer naar hun werk, anderen móesten.
Elkaar omhelzen, kussen of een hand geven was ineens een bedreiging.
Iedereen moest flinke afstand tot elkaar bewaren, dat was afschuwelijk.
In de supermarkt waren allerlei schappen leeg.

Allerlei leuke dingen gingen niet meer door, daar werd een streep door gezet

en niemand wist wanneer dat weer kon.
Mensen werden beperkt in hun vrijheid terwijl er vrede was.
Over de hele wereld werden veel mensen ziek en het was besmettelijk ...
Er was isolatie, ziekte en paniek ... Toen werd de angst pas echt!
En de dagen zagen er allemaal hetzelfde uit ...
En de weken duurden ineens veel langer ...
En iedereen hoopte dat er niet nóg meer strenge maatregelen zouden volgen.

De mensen zaten vast in een film en hoopten dagelijks op dé held ...
De wereld was vertraagd terwijl het geen vakantie was,
niemand had dit verwacht ...Iedereen wist wat er gebeurde

Maar de lente wist het niet
en de rozen bleven bloeien.
De magnolia stond in de knop.
De vogeltjes begonnen aan hun nestjes.

En toen...
Het plezier van koken en samen eten werd herontdekt.
Iedereen gaf elkaar tips over leuke dingen die je met je kinderen kon doen.
Er was weer tijd om te schrijven en te lezen,
mensen lieten hun fantasie de vrije loop en verveling ontsproot in creativiteit.
Sommigen leerden een nieuwe taal.
Sommigen ontdekten kunst.
Sommigen ontdekten dat ze niet écht leefden en vonden de weg naar zichzelf terug.
Anderen stopten met onwetend onderhandelen.
Iedereen had van de één op de andere dag veel meer tijd voor het gezin.
Eentje sloot het kantoor en opende een herberg met slechts vier mensen.
Anderen verlieten hun vastgeroeste relatie om de liefde van hun leven te vinden.
Anderen boden aan om voor kwetsbare mensen boodschappen te doen of te koken.
Iedereen wist ineens wat een 'vitaal beroep' was, deze mensen werden helden,
ze werden meer gewaardeerd dan ooit
Anderen gingen op afstand muziek met elkaar maken of zingen om op deze manier samen te zijn.
Mensen kregen oog voor eenzaamheid en verzonnen dingen om er iets aan te doen.
Mensen herstelden van hun stressvolle leven.
Mensen die elkaar niet kenden, begonnen spontaan een praatje met elkaar.
Sommigen maakten vliegers van papier met hun telefoonnummer erop
zodat eenzame mensen ze konden bellen.
De overheid ging bedrijven en zelfstandigen helpen zodat ze niet failliet zouden gaan of mensen
zouden moeten ontslaan.
Gepensioneerd zorgpersoneel bood zichzelf aan om te helpen in de zorg.
Uit alle hoeken kwamen vrijwilligers, iedereen wilde iets doen
Om 20:00 uur s 'avonds gingen mensen uit allerlei landen klappen voor alle artsen, verpleegkundigen
en zorgpersoneel die keihard aan het werk waren om in de zorg alles draaiende te houden.

Het was het jaar waarin men het belang erkende van gezondheid en
verbinding, van saamhorigheid, van sociale contacten en misschien ook van zijn roeping,
dit deed iets met het collectieve bewustzijn, dit deed iets met alle mensen ...
En de economie ging bijna kopje onder, maar stopte niet, het vond zichzelf opnieuw uit.
Het was het jaar waarin de wereld leek te stoppen, het jaar waarin we met elkaar in de
geschiedenisboeken zouden komen ...
Dat wisten we allemaal

En de lente wist het niet,
en de bloemen bleven bloeien, en de bomen liepen uit.
En het werd steeds warmer
en er waren veel meer vogels.

En toen kwam de dag van bevrijding ...
De mensen keken tv en de premier vertelde iedereen
dat de noodsituatie voorbij was
en dat het virus had verloren!
Dat iedereen SAMEN had gewonnen!!!
En toen ging iedereen de straat op ...
Met tranen in de ogen...
Zonder maskers en handschoenen ...
De buurman werd geknuffeld, alsof hij een broer was.
En de wereld was mooier en liefdevoller geworden.
En de mensen waren humaner geworden.
En ze hadden weer waarden en normen.
De harten van mensen waren weer open, en dat had positieve gevolgen.
Doordat alles stil had gestaan kon de aarde weer ademen,
ook zij was genezen van wat de mensen háár veel eerder hadden aangedaan.

En toen kwam de zomer ...
Omdat de lente het niet wist.
En zij was er nog steeds.
Ondanks alles,
ondanks het virus,
ondanks de angst,
ondanks de dood.
Omdat de lente het niet wist,
leerde iedereen de kracht van het leven.

Door Susan Blanco (@deTaalrecycler)

Deze overdenking van Susan Blanco is geïnspireerd op het gedicht van Irene Vella – Het was maart